

Különbejárat a lépcsőházból...

(A Magyarország tudósítójától.) Az az idő, mikor a gavallér, garszón úriemberek így hirdettek az újságban: »minden árt fizetek különbejáratú szobáért«, már letűnt. Sőt a »dollarban« és a »negyed-évet előre« fizetők gárdája is lekerült valahogy a »Szobát, ellátást keres« rovatból. A gáláns időkben csak a szobák maradtak meg és a diszkrétén ásitozó különbejáratok a lépcsőházban. Manapság már mélyen leszállított igényekkel kínálják szobáikat a garszónlakások tulajdonosai. A »csak negyed-évet előre fizetőknek«-féle gögös jeligék helyébe ma már »félnapokra is«, meg »alkalom szerint bérelhető« jeligék kerültek. Érdekelt, hogy ezen a téren milyenek mostanában a »viszonyok«, elmentem hát megnézni néhány ilyen »különbejáratú«-t.

A szolid erkölcsű szobaasszony

A Ferencváros egyik ormóttan bérkaszárnnyájában botorkálok. Az ajtószámot hamar megtalálom, mert a kapun is hirdeti egy cédula a szobát. A szobaasszony, mikor megtudja, hogy a szobát szeretném megnézni, szívélyesen kalauzol be a sötét előszobán át a szobába. Amint körülnézek, meg kell állapítanom, hogy nem nagyon barátságos. A szobaasszony már annál inkább.

— Azt hiszem, tetszik uraságnak? — érdeklődött, becézve hordozván körül a szemeit a rozszant bútorokon.

— Egymillió korona havonta, — mondta szerényen és szemrebbenés nélkül.

Mielőtt még válaszoltam volna, gyorsan hozzátette:

— Nem kérek sokat, de nagy súlyt helyezek a szolidásra.

— Hogy tetszik ezt érteni?

— A hölglátogatókra gondolok.

— Ja, hogy hölgyvendégeket nem fogadhatok?

— Dehogy kérem, — szólt kissé megbotráncozva, — csupán arra kérem — folytatta zavartalan szolidással, — hogy úgy tessék intézni, hogy én ne lássam meg.

Ezúton biztosítom, hogy egyetlen nőismerősömet sem fogja látni soha, sőt engem se.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Jkülönbejárat a lépcsőházból*

Forrás:

Magyarország

Bn
(Hely)

1925. 6. 16
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

„Átutazás“ zongoraszó mellett

A másik szobát a József körút egyik elegáns bérházában lett volna alkalmam kivenni. Ez már sokkal tipikusabb garszónlakás. Börgarnitúra, vastag szőnyegek, színes ámpolnák jobra-balra. Széles francia ágy. Fölötte japán selyemlegyező. A falon képek. Művészietlenek; olesó »Léda a hattyúval« reprodukció, pajkos bronzfigurák, gobelinek, egyszóval mindaz a goromba garszónelegancia, ami az ilyen lakásokat már csak emiatt is kibírhatatlanná teszi. Ez különben nem lepott meg, ezt a szobát ugyanis »kizárólag átutazóknak« ajánlotta a hirdetés.

— Hányszor van szüksége önnek a szobára? — kérdezte természetesen hangon az asszony. Szóval, hogy hányszor »utazom át«.

— Szeretném tudni az árát, — mondtam óvatosan.

— Százötven, — mondta hanyagul az asszony. — De ha egy hónapra tetszik kivenni, úgy sokkal olcsóbb. Akkor csak másfélmillió. Ebben az esetben a kulcs állandóan uraságnak lehet.

A helyzet kulcsa mindenesetre nálam volt, amellyel aztán hamarosan le is zártam a vitát.

— Én tulajdonképpen nem alkuszom, — mondtam könnyedén. Hogy miért nem, azt szabadjon ezúton elárulnom: mert nem veszem ki a szobát.

Természetesen ezt a szándékomat a diszkrét úri nő nem sejtette, mert még megjegyezte, hogy ha kívánom, esetleges »átutazásaim« alkalmával a szomszéd szobából még zongrajátékkal is hajlandó szórakoztatni.

— Tudniillik zongoratanárnő vagyok, — füzte hozzá magyarázatképpen. Megnyugtattam, hogy erre nincs szükségem, nem vagyok túlmuzsikális. Mikor távoztam, a lépcsőházban egy táblát vettem észre:

Osztályozás

Tárgy *302.811*

Hely

Idő *"1925"*

Személy

Helyszám

Zongoratanárnő órákat ad.

Sőt, pásztorórákat is, — gondoltam magamban, lefelé haladva a lépcsőn.

Jársz-e még Budára alkonyatkor?...

A következő »átutazószoba« megtekintésére Budára utaztam át. A Városmajor környékén akadtam